Canonul din Duminica a VI-a după Paşti al orbului din naştere

Predici la Duminica a VI-a după Paşti (a orbului din naştere)(6.Penticostar):

https://www.academia.edu/43232908/Predici_la_Duminica_a_VIa_dup%C4%83_Pa%C5%9Fti_a_orbului_din_na%C5%9Ftere_

https://archive.org/details/predici-la-duminica-a-vi-a

***

Materiale despre Penticostar:

https://independent.academia.edu/emystea/Penticostar

https://archive.org/details/@steaemy?query=Penticostar

&&&

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 5-lea

Irmos: Pământul peste care niciodată nu a strălucit, nici l-a văzut soarele, adâncul pe care nu l-a văzut gol lăţimea cerului, Israil neudat l-a trecut, Doamne, şi l-ai

adus pe dânsul în muntele sfinţeniei Tale, pe cela ce lăuda şi cânta cântare de biruinţă.

Răstignire de voie primind cu trupul, Mântuitorule, ai izvorât binecuvântare şi viață lumii, Stăpâne, cela ce însuți eşti cu totul binecuvântat şi a toate Făcător. Pentru aceasta bine Te cuvântăm, Te lăudăm şi Te slăvim, strigând şi cântând cântare de biruinţă.

În groapă dedesubt Te-a pus pe Tine mort, Hristoase, Iosif cel cu bun chip şi a prăvălit piatră peste uşa mormântului, îndelung Răbdătorule; dar ai înviat întru slavă şi lumea împreună o ai sculat, care Te laudă şi cântă cântare de biruinţă.

Pentru ce aduceţi voi miresme cu lacrimi ? A zis cinstitelor femei îngerul cel ce s-a arătat; Hristos S-a sculat! Alergaţi de spuneţi văzătorilor de Dumnezeu ucenici celor ce tânguiesc şi plâng, ca să sălteze şi să dănţuiască luminat.

Minuni prea slăvite făcând Mântuitorul, a vindecat şi orb din naştere, cu tină ungându-l şi zicându-i: Mergi şi te spală în Siloam, ca să mă cunoşti pe Mine Dumnezeu, carele umblu pe pământ şi trup am purtat, pentru milostivirea îndurărilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

O Ființă în trei Staturi cinstind credincioşii, să slăvim pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul cel drept, Făcător şi Domn şi Mântuitor al tuturor, un Dumnezeu nezidit; strigând împreună cu cei fără de trupuri: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Împărate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

În pântecele tău cel ce nu ştie de nuntă, S-a sălăşluit Domnul, Curată, pentru milostivirea îndurărilor, vrând să mântuiască pe omul cel stricat de meşteşugirile vrăjmaşului; deci, pe Dânsul roagă-L să mântuiască cetatea aceasta de toată robia şi de năvălirea vrăjmaşilor.

Catavasie: Mântuitorului Dumnezeu, celui ce a povățuit pe popor prin Marea Roşie, cu picioare neudate şi pe Faraon cu toată oastea l-a înecat, Aceluia Unuia să-i cântăm, că S-a proslăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Inima mea ceea ce se clăteşte de valurile vieţii, întăreşte-o, Doamne, la liman lin îndreptând-o ca un Dumnezeu.

Inimile celor ce se clătesc le-ai întărit, clătind tot pământul, îndelung Răbdătorule, cu cinstită răstignirea Ta, pe care ai răbdat-o cu trupul.

În mormânt nou Te-a pus pe Tine, Îndurate, Iosif cel cu bun chip, dar a înviat a treia zi din morți, înnoindu-ne pe noi.

Pentru ce ca pe un mort căutaţi pe Domnul? Înviat-a precum a zis, grăit-a către femei îngerul, cel ce a strălucit cu chip dumnezeiesc.

Pe orbul cel din naştere care a venit la Tine oarecând l-ai vindecat, Îndurate, care a slăvit rânduiala Ta şi minunile.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Lui Dumnezeu, Tatălui, Celui fără de început, să ne închinăm şi Fiului şi Dumnezeiescului Duh, Firii celei întreit nezidite şi în trei Fețe, Unuia Dumnezeului tuturor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Din pântecele tău cel fecioresc ai născut pe Dumnezeu întrupat. Pe carele roagă-L, Preasfântă Stăpână, să se milostivească spre noi.

Catavasia: Cu puterea Crucii Tale, Hristoase, întăreşte gândul meu ca să laud şi să slăvesc înălțarea Ta cea mântuitoare.

Condacul şi icosul Paştilor. Apoi **sedealna**, glasul al 8-lea.

Podobie: Pe Înţelepciunea…

Stăpânul şi Făcătorul tuturor trecând, a aflat şezând în cale pe un orb, plângând şi zicând: N-am văzut în viață soarele strălucind, nici luna lumina luminându-şi, pentru aceasta strig către Tine: Cela ce Te-ai născut din Fecioară ca să luminezi toate, luminează-mă ca un milostiv, ca să strig căzând către Tine, Hristoase Dumnezeule: Iertare de greşeli, dăruieşte nouă pentru mulțimea milei, Iubitorule de oameni. *(de două ori)*

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul Tău şi m-am temut, înțeles-am rânduiala Ta şi Te-am proslăvit, Unule, Iubitorule de oameni.

Jertfindu-Te, Mântuitorul meu, cela ce eşti Viaţa, pe mine cel omorât prin lemn m-ai înviat pentru mare mila Ta; pentru aceasta Cuvinte, Te slăvesc pe Tine.

Petrecând luminat împreună cu ucenicii, Doamne, le-ai zis lor: Mergeţi de propovăduiți pretutindenea Învierea Mea.

Adeverind, Doamne, scularea Ta cea din mormânt celor ce Te iubeau pe Tine, Hristoase, multe zile ai petrecut cu dânşii, bucurie făcându-le lor.

Deschis-ai ochii celui ce se născuse orb din pântece, Doamne, zicându-i: Mergi de te spală şi vei vedea, slăvind Dumnezeirea Mea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Treime ceea ce eşti întocmai cinstită şi fără de început, nedespărţită după fiinţă şi despărţită în fețe, mântuieşte pe toţi cei ce Te slăvesc pe Tine cu credinţă şi cu frică.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Naşterea ta cea mai presus de fire o slăvim, prea curată, fericindu-te pe tine cu credinţă, ceea ce eşti cu totul fără prihană, ca pe ceea ce eşti Născătoarea Dumnezeului tuturor.

Catavasia: Auzit-am, Doamne, auzul puterii Crucii Tale, că Raiul s-a deschis printr-însa şi am strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Ticălosul meu suflet, cel ce se luptă noaptea cu întunericul patimilor, întâmpinându-l, miluieşte-l. Şi străluceşte întru mine Soare înţelegător, zile luminate ca stelele, ca să-mi despartă noaptea de lumină.

Înălțatu-Te-ai pe lemn, Îndurate, şi împreună ai înălţat pe toţi oamenii şi pe vrăjmaşul şarpe l-ai omorât şi ai înviat zidirea mâinilor Tale, ca Cel ce Însuţi eşti Dumnezeul tuturor.

Pusu-Te-ai în mormânt, cela ce de voie Te-ai făcut mort, Împărate fără de moarte şi toate împărăţiile iadului le-ai deşertat, pe cei morţi cu Învierea Ta ridicându-i.

Pe Tine, Cuvinte, cela ce ai făcut minuni mari pe pământ, poporul cel fărădelege Te-a omorât. Dar Tu însuţi, Doamne, puternic fiind, precum ai zis, ai înviat din morţi, Hristoase.
Deschizând ochii celui ce nu vedea lumina cea simţitoare, l-ai luminat şi vederile cele sufleteşti şi l-ai plecat să Te slăvească cunoscându-te pe Tine, Făcător, carele Te-ai arătat om pentru milostivire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Treime în Unime şi în Treime, Unimea toţi credincioşii să o lăudăm: Pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul cel drept, pe un Dumnezeu, Făcător a toate cu adevărat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cum ai născut ceea ce eşti de Dumnezeu dăruită, Fecioară Maică curată, necunoscând ispită de bărbat ? Cum ai hrănit pe Cela ce hrăneşte făptura ? Precum însăşi ştie Făcătorul tuturor şi Dumnezeu.

Catavasia: Mânecând strigăm către Tine, Doamne: Mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Cântarea a 6-a

Irmos: Precum ai izbăvit, Doamne, pe proorocul din fiară şi pe mine dintru adâncul patimilor celor neoprite mă scoate, rogu-mă, ca să adaug a privi la Biserica Ta cea Sfântă.

Răstignindu-Te împreună cu tâlharii, Stăpâne, ai mântuit de tâlharii cei vicleni şi de patimile cele de suflet pierzătoare, Iubitorule de oameni, Doamne, pe toţi cei ce laudă cu un glas răstignirea Ta şi Învierea.

Pusu-Te-au mort fără suflare în mormânt, Hristoase, pe Tine, cela ce dai suflare de viață tuturor celor morţi. Dar ai înviat, Doamne, deşertând toate mormintele, Cuvinte, cu dumnezeiască puterea Ta.

După sculare ai zis prietenilor, Hristoase: Şedeţi în Ierusalim, până ce vă veţi îmbrăca cu putere de sus nebiruită şi cu tare ajutor.

Tină făcând, ai uns ochii celui orb din naştere şi i-ai dăruit lui să vadă, lăudând, Cuvinte, puterea Ta cea prea curată, cu care ai mântuit lumea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Unime, ceea ce eşti în trei Feţe: Părinte cel nenăscut, Fiule cel născut şi Duhule cel purces, întreit Sfinte Doamne, o Fiinţă şi o Putere, mântuieşte pe tot poporul Tău.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Slăvirile tale, curată, cine le va spune ? Că ai născut cu trup mai presus de fire pe Dumnezeu, cel ce a izbăvit lumea prin tine din tot păcatul, Fecioară, cu totul fără prihană.

Catavasia: Înconjuratu-m-a adâncul, groapă s-a făcut mie chitul; iar eu am strigat către Tine, Iubitorule de oameni, şi m-a mântuit dreapta Ta, Doamne.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

La ochii sufletului fiind orbit, la Tine, Hristoase, vin ca şi orbul cel din naştere, cu pocăinţă strigând către Tine: Tu celor din întuneric eşti Lumina cea prea luminoasă.

Icos: Dăruieşte-mi izvorul înţelepciunii celei negrăite, Hristoase şi al cunoştinţei celei de sus, Cela ce eşti Lumina celor din întuneric şi Îndreptătorul celor amăgiţi. Ca să povestesc cele ce a învăţat dumnezeiasca carte a Evangheliei păcii, adică minunea cu orbul. Că fiind orb din naştere, a câştigat ochii cei simțitori şi cei ai sufletului, cu credință strigând: Tu celor din întuneric eşti lumina cea prea luminoasă.

Cântarea a 7-a

Irmos: Rugăciunea tinerilor stingătoare de foc s-a arătat, răcoritoare de cuptor, propovăduitoare de minuni, nearzând nici mistuind pe cântăreţii de laude ai Dumnezeului părinţilor noştri.

Răstignindu-Te Tu pe lemn, Mântuitorule, soarele s-a stins, pământul s-a cutremurat, toată făptura s-a clintit şi morţii din mormânturi s-au sculat.

Sculându-Te Tu din morți, Împărate, sufletele cele ce dormeau acolo împreună s-au sculat, slăvind puterea Ta, prin care legăturile morții s-au dezlegat.

La mânecare a venit ceata femeilor, să Te ungă pe Tine cu miresme; iar văzându-Te că Te-ai sculat, Doamne, se bucurau împreună cu sfinţii ucenici; pentru care dă-ne nouă curăţire de rele.

Cu tină ai uns ochii orbului şi i-ai poruncit să meargă la Siloam şi spălându-se a văzut, slăvindu-Te cu laude pe Tine, Hristoase, Împărate al tuturor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Pe Tatăl, Cel fără de început şi pe Fiul, Cel împreună fără de început şi pe Duhul cel Preasfânt, cu laude să slăvim: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Dumnezeule, Împărate al tuturor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

După naştere fecioară te-ai arătat curată, că ai născut pe Dumnezeu, cel ce a înnoit firea cu puterea Sa, Preacurată; pe carele roagă-L să ne mântuiască pe noi toţi.

Catavasie: Cela ce în cuptorul cel cu foc pe tinerii cei cuvântători de laude i-ai mântuit, bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Adunarea îngerilor şi a oamenilor, lăudaţi pe Împăratul şi Făcătorul a toate. Cântaţi-L preoţi, leviţi binecuvântaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cetele îngereşti văzându-Te pe Tine spânzurat pe Cruce, Hristoase, Împărate a toate şi toată făptura schimbată, cu frică s-au spăimântat lăudând iubirea Ta de oameni.

Iadul văzându-Te pe Tine jos a suspinat şi a dat degrab pe morții ce ţinea acolo din veac, care cu laude slăvesc, Hristoase, iubirea Ta de oameni.

Făcând minuni prea mari, Hristoase, de voie Te-ai înălţat pe Cruce şi cu morţii Te-ai împreunat, Cel ce ai omorât iadul şi pe toţi cei legaţi i-ai dezlegat cu vitejia Ta.

Celui orb ce a venit la Tine, Hristoase, i-ai deschis ochii, poruncindu-i lui să meargă la puţul Siloamului, să se spele şi să vadă şi Dumnezeu pe Tine să Te propovăduiască, carele Te-ai arătat în trup, spre mântuirea lumii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, a Treimii

Treime nedespărţită, Unime neamestecată, Dumnezeule al tuturor şi Ziditorule a toate, pe cei ce Te slăvesc pe Tine cu laude şi cu credinţă se închină Stăpâniei Tale, mântuieşte-i de toate încercările.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioară prea curată de Dumnezeu dăruită, roagă totdeauna pe Fiul tău, ca să nu mă ruşineze în ziua judecăţii, ci să mă împreune cu oile cele alese.

Catavasia:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel ce S-a născut din Tatăl mai-nainte de veci, Fiul şi Dumnezeu şi în anii cei mai de pe urmă, din Fecioară Maică S-a întrupat; preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Ceea ce eşti mai cinstită… nu cântăm.

Cântarea a 9-a

Irmos: Că ţi-a făcut ţie slăvire cel Puternic, arătându-te Fecioară curată după naştere, ca pe ceea ce fără de sământă ai născut pe Făcătorul tău. Pentru aceasta pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

Pe lemnul Crucii Te-ai pironit, Hristoase Dumnezeule, şi ai biruit toate căpeteniile vrăjmaşului cele potrivnice şi blestemul cel dintâi l-ai pierdut, Mântuitorule. Pentru aceasta, după datorie toţi Te fericim.

Dacă Te-a văzut iadul pe Tine, Cuvinte, cu sufletul jos a suspinat şi de frică a slobozit pe toţi morţii care au cunoscut puterea stăpânirii Tale; pentru aceasta după datorie Te fericim.

Poporul evreilor văzând că face semne şi minuni uimitoare, din pizmă a omorât pe Cel ce a prădat iadul cu Învierea Sa şi pe toţi i-a sculat ca un puternic.

Sculatu-Te-ai din morţi precum ai zis, Dătătorule de viaţă, şi Te-ai arătat după Înviere, sfinţilor ucenici, Cel ce ai făcut semne şi ai deschis ochii orbilor; cu care împreună în veci Te slăvim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Lumină pe Tatăl cinstesc, Lumină pe Fiul slăvesc, Lumină şi pe Duhul cel drept laud; o Lumină nedespărţită, în trei Feţe cunoscută, Dumnezeu, Împăratul a toată făptura.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Arătându-te mai desfătată decât cerurile, Fecioară curată, ai încăput trupeşte pe Dumnezeu cel necuprins şi L-ai născut spre mântuirea tuturor celor ce te laudă pe tine cu credinţă neîndoită.

Catavasia: Pe tine Maica lui Dumnezeu cea mai presus de minte şi de cuvânt, care ai născut negrăit sub ani pe Cel fără de ani, credincioşii cu un gând te slăvim.

Luminânda Paştilor: Cu trupul adormind ca un muritor, Împărate şi Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând şi moartea pierzându-o. Paştile nestricăciunii, lumii de mântuire.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a orbului*

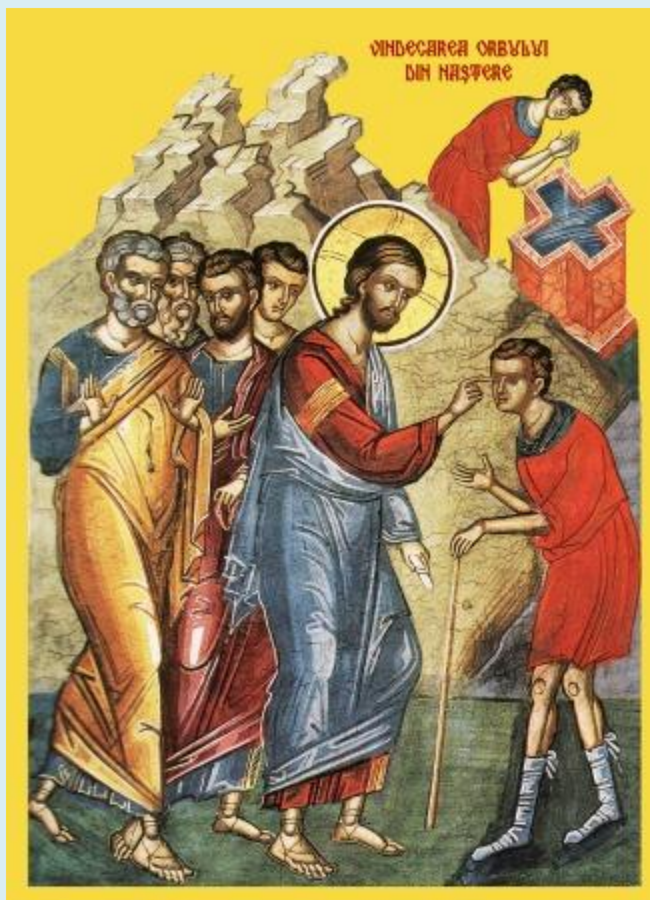
Ochii mei cei înţelegători, care sunt orbiţi de păcatul cel întunecat, luminează-i Doamne, smerenie punându-le, Îndurate, şi-i spală cu lacrimile pocăinţei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Podobie: Femei auziţi…

Trecând Mântuitorul nostru, a aflat pe un orb fără de ochi şi scuipând pe pământ şi făcând tină, l-a uns şi l-a trimis să meargă la Siloam să se spele. Şi el spălându-se, a venit văzând lumina Ta, Hristoase al meu.

Sinaxar

Stih: Dătătorul luminii, Cel ce din lumină străluceşti,
Orbului din naştere, Cuvinte, astăzi ochi dăruiești.

Întru această Duminică, a şasea după Paşti, prăznuim minunea Domnului Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, ce a făcut cu orbul cel din naştere.

Care şi aceasta prin apă s-a făcut, ca şi cea cu samarineanca şi cu slăbănogul. Lucru a fost aşa: Hristos grăind către iudei şi arătându-Se pe Sine întocmai cu Tatăl şi zicând: Eu sunt şi mai-nainte de Avraam, aceia au aruncat cu pietre asupra lui. Iar El ducându-se de acolo, a aflat pe un orb împiedicându-se, că aşa se născuse, numai chipul şi semnele ochilor având.

Atunci apostolii Domnului L-au întrebat: Rabi, cine a greşit, acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb, Mântuitorul a răspuns: N-a greşit nici acesta, nici părinţi lui ci ca

să se arate lucrurile lui Dumnezeu, adică ale Mele, că nu era cuvântul pentru Tatăl. Iar aceea ce a zis ca să se arate, este a dovedirii, iar nu a pricinii.

Şi aceasta zicând Hristos, a scuipat pe pământ şi a făcut tină şi a uns locurile ochilor lui şi i-a poruncit să meargă la fântâna Siloamului să se spele, ca să arate că Acela este carele a luat din început ţărână din pământ şi a făcut pe om. Şi cum că ochiul cel prea stăpânitor poate să dea celor ce sunt în trup şi ceea ce nu este. Arătând că Acela este carele dă mişcare şi puteri sufleteşti. Şi nu l-a uns cu apă, ci cu scuipare, ca să ştie, că tot darul din scuiparea gurii a fost. Şi l-a trimis la Siloam, ca să aibă multe mărturii acelei vindecări. Căci pe mulţi a întâmpinat mergând, fiindu-i ochii mânjiţi cu tină.

Şi zic unii că după ce s-a spălat n-a căzut acea tină, care s-a făcut din scuipare, ci cu adăogirea umezelii s-a prefăcut spre zidirea ochilor.

Siloam, care trimis se tâlcuieşte, era o fântână afară de cetatea Ierusalimului. Şi se spune că pe vremea lui Iezechie, neprietenii înconjurând cetatea şi luând Siloamul, se întorsese apa de acolo îndărăt; iar ei au săpat gura puţului şi groapa înlăuntru spre scoaterea de apă; şi dacă se trimitea cineva acolo cu porunca proorocului Isaia, ieşea apă şi scotea; iar de vrea cineva din neprieteni să scoată, se opreau vinele apei şi dintru acela aşa se făcea.

Deci ca să arate şi Hristos că de la Dumnezeu este pentru aceea a trimis pe orbul acolo şi îndată a căpătat lumina. Iar alţii au înţeles, că Siloam se tâlcuieşte trimis şi pentru orbul acesta ce s-a trimis de Hristos şi care după ce s-a spălat, prin o putere negrăită şi-a recăpătat vederile.

Vecinii şi cunoscuţii văzându-l că vedea bine, se îndoiau. Iar el se mărturisea că el este orbul cel mai dinainte şi fiind întrebat de pricinuitorul vederii, a mărturisit pe Hristos, Tămăduitorul patimilor.

Dar fariseii auzind acea minune proslăvită, au hulit pe Mântuitorul, ca pe Cel ce nu păzea sâmbăta. Că sâmbăta a făcut, precum avea obicei şi acea minune cu orbul. Şi s-a făcut pricire între dânşii, unii zicând că Iisus este de la Dumnezeu, pentru minunile ce făcea, iar alţii că nu este de la Dumnezeu, căci nu păzea sâmbetele. Însă cei ce nu aveau cunoştinţă bună pentru Dânsul, au întrebat pe orbul: Tu ce zici de Dânsul ? Iar el L-a mărturisit că este Prooroc, lucru mai cinstit la dânşii.

Dar ei iarăşi n-au crezut că find acela orb, Hristos i-ar fi dăruit vindecare. Ci a chemat şi pe părinţii lui necrezând pe vecini. Şi mai vârtos vrând să acopere minunea,

mai mult o a scos la arătare, mărturisind părinţii lui toate. Şi pentru că se temeau ca să nu-i gonească din sinagogă, au aruncat lucru pe vârsta lui. Şi iar au zis către orbul: Mulţumeşte lui Dumnezeu, că de la Dânsul este vindecarea, iar nu de la Hristos, că păcătos este, deoarece strică sâmbăta.

Iar el vrând să arate în faptă că Hristos este Dumnezeu, a zis: Nu ştiu aceasta; un lucru ştiu, că am fost orb, iar acum printr-Însul văd. Şi iarăşi au zis lui. Cum ţi-a deschis ochii tăi? Iar el supărându-se n-a spus toate cu amănuntul, ci a scurtat, zicând: Că de nu ar fi fost de la Dumnezeu, nu ar fi făcut o minune ca aceasta. Şi întâi adică l-au ocărât ei că s-a mărturisit că este ucenic al Lui şi pentru că a zis, că nimenea n-a deschis ochii vreunui orb din naştere. Pentru că orbi şi alţii au vindecat, iar orb din naştere nimenea. Deci, ocărându-l pe dânsul, l-au gonit departe din sinagogă.

Iar după aceea l-a aflat Iisus şi i-a zis lui: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu ? Iar el înştinţându-se cine este şi cum că este Cela ce grăieşte cu el şi cum că printr-Însul a văzut, s-a închinat şi s-a făcut Lui ucenic, mărturisind facerea de bine.

Cu mila Ta cea nemăsurată, Dătătorule de lumină, Hristoase Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi, Amin.